

GOVOR

Školski sustav, stres i motivacija

Dragi učenici i drage učenice!

Danas ću vam govoriti o jednoj temi koja me muči već duže vrijeme. Riječ je o školskom sustavu u Austriji. Za mene i za mnoge moje vršnjake obrazovanje u ovoj državi, u nekim segmentima, nije onakvo kakvo bi trebalo biti. Stres je najjači osjećaj koji je trenutačno u nama. Imamo li dovoljno vremena za izvanškolske aktivnosti? Ja ga nemam – a vi?

Sigurno su svi od vas doživjeli situaciju da sjedite ispred stola punoga školskih knjiga, misleći samo kako završiti svu svoju domaću zadaću do sutrašnjega dana. Čak sam i ja, pripremajući ovaj govor za vas, imao u jednome trenutku želju jednostavno reći: „Ne“! „Ne“ za krađu svojega dragocjenoga vremena i „ne“ za sve sate koje sam proveo za knjigom učeći napamet stvari koje doista nikada neću trebati u svojem životu!

Naš je školski sustav razlog zbog kojega mladi ljudi sve više gube želju da nauče više o svijetu u kojemu žive. Tko od vas, iskreno, želi učiti više nego što je potrebno? Vjerojatno nitko! „Učiti“ i „biti pod stresom“ je trenutačno dio našega relativno kratkoga života, a ja mislim da je to pogrešno! Mi trebamo novi koncept za školovanje naših mladih koji uključuje interese i osobne sposobnosti mladih ljudi. Nisu važne samo dobre ocjene u školi, nego i ono što ćete kasnije kao odrasli ljudi stvarno trebati znati. Jedino tako ćemo biti u mogućnosti motivirati mlade ljude. Umjesto da se školama daje više sredstava na raspolaganje, čitamo u novinama o financijskim uskraćivanjima. Zemlje koje su godinama vodeće u obrazovanju, kao na primjer Finska, pokušavaju prilagoditi nastavu učenicima, a ne obratno. Znači li to da bismo se svi trebali preseliti u Finsku? Iskreno, ne znam! Samo znam da ovako nećemo moći nastaviti. Nažalost, moja generacija vjerojatno neće doživjeti veće promjene u svojem jednoličnom obrazovanju. Možda će to dočekati neke buduće generacije. Nadam se da ćemo mi poslije školovanja biti oni koji će ukloniti demotivaciju iz nastavnoga plana. To je naša buduća dužnost.

Za one premarljive učenike među vama, koji se ne osjećaju dobro kada ne dobiju jedinicu na testu, mogu reći sljedeće: vi ste premladi da već sada trošite svoju snagu na takve nebitne stvari. Naša mladost je tu da je iskoristimo, a ne da je izgubimo među silnim knjigama koje moramo pročitati tijekom školovanja. Nije li zabrinjavajuće da sve veći broj učenika upada u psihičke krize jer ne može udovoljiti visokim zahtjevima našega takozvanog „naprednog“ društva? To nije samo postao austrijski, nego i europski problem. Ne govorim da u obrazovnim institucijama ne treba učiti i raditi. Učenje i znanje vode nas naprijed i šire naše vidike. Ja vam želim samo poručiti da trebate iskoristiti mogućnosti izvan školskih zidova. Tek je zdrav i sretan čovjek sposoban biti ono što stvarno želi. Upravo zato bi škola trebala biti tu – da nam ukaže na naše talente, da ih razvija i usavršava, a ne da stalno ukazuje i podcrtava naše nemoći.

Dakle, po meni bi trebalo uvesti više praktičnoga rada uz koji se može puno više naučiti. Također, trebalo bi smanjiti količinu domaće zadaće, a više raditi za vrijeme nastave. Pored toga, razredi bi trebali imati manji broj učenika kako bi profesor imao mogućnost

Zenit Rustanpašić

svakome učeniku bolje objasniti tematiku. Kod nas to nije slučaj, tako da su pored nas i naši roditelji u velikom stresu jer moraju plaćati dodatne instrukcije. No što ako neki roditelji nemaju novaca za to?

Stres, manjak motivacije i nedovoljno ulaganje sredstava u postojeći obrazovni sustav razlozi su zbog kojih sam danas želio govoriti o ovoj temi. Ja sam za promjene!

Klap-Klap-Klap-Klap...

